

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΚΑΖ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣ

«Έχω λίγων μόλις ώ-
ρών ζωή. Γεννήθηκα, ση-
μερα το πρωί, έπάνω στο
βουσιάν βελούδο ενός κοι-
νού γραφείου, κωμομένου
από άρωματικό ξύλο των
Ινδίων.

Μιά γυναίκα με εγγό-
ψε. Στην άρχη είδα την

άρχη των λεπτών και λευκών της δαχτύλων, που μοσχοβολούσαν
καθώς έτρεχαν επάνω μου και με χαϊδάνε διαρκώς. Ύστερα, δι-
έβρινα το πρόσωπό της : ήταν ένα χλωμό πρόσωπο, κωρασιμένο, με
μαύρα μάτια και με μαύρα επίσης μαλλιά.

Με έγγραφε γιά να με στείλη σ' έναν κύριο που τον αγαπούσε
τρολλά και ο οποίος, καθώς είδα άργότερα, δέν την αγαπούσε. Του
ήγραφε ότι είχε περάσει μιά πολύ κακή νύχτα. Ότι είχε κομηθεί
άνησχα, ότι είχε ίδει ένα παράξενο όνειρο, και ότι έυήνησε άξα-
φνα τρομαγμένη. Του τά έγγραφε ώ! αυτά γιά να τού παρανεθή
και γιά να ξαλαφρώσει συγγνώμος. Ύστερα του μίσησε γιά ένα
χορό, τόν οποίο είχε πάει χθές τή νύχτα. Είχε πληξει τομερά σ' ο-
ντών το χορό, και, όταν έπείρασε στο σπίτι της, ήταν γεμάτη από
κακά προσώθηματα. Στο χορό, όστόσο, βρισκόταν κ' αυτός. Γιατί
λοιπόν ήταν τόσο μελαγχολική ;

Γιά μιά στιγμή άκοιμήθηκε το κεφάλι της στο χέρι της και βυ-
θίστηκε σ' οσέρες. Ύστερα άναστήθηκε βαθεία και ξανάγισε πά-
λι να γράφη στο άσπρο μου χαρτί. Τού παρατο-
νιόταν γιατί την είχε εγκαταλείψει στο χορό και
δέν είχε γυρίσει να την κοιτάξει παρά μιά ή δύο
φορές μόνο...

Άπο το σημείο αυτό ή πένα της άρχισε να
τρέχει δάονα και πιο γρήγορα. Ένω προσημι-
ώς μόλις την αισθανόνουν επάνω μου, τώρα με
γρατζουνάει και με βασανίζει. Η λέξεις, ή φρά-
σεις, άκοιμήθουν ή μιά την άλλη, χωρίς κόμ-
ματα, χωρίς τελείες, τρεμίνες όλες από τή συ-
κίνηση, κωτομένες από τόν πόνο της. Πόσο δί-
κρο όμως είχε ή διατηρημένη γυναίκα !

Έγραφε τώρα σάν τρολλά, γιατί τού δήμιζε
όλο το παρελθόν μιας θεομής αγάπης, γεμάτης
πάθος. Τού δήμιζε τα έρωτικά τους μεθόδια τόν
πρώτον ήμερών, τίς άμφιβολίες, τίς διαταγμές,
τίς δειλίες, τίς σιωπηλές τους ξεμολογήσεις, τά
πρώτα τους φίλια.

Η τέσσερες σελίδες μου ήταν γεμάτες πεία,
όταν έξαφνα κάποιος μπήκε στην κάμαρα. Γρή-
γορα-γρήγορα τότε ή κνρια που με έγγραφε με έ-
γωσε μέσ' στο γραφείο της. Μ' έφριξε μέσα σ'
ένα σπορό άλλων γραμμάτων, μαρμαρινών λουλου-
διών και διαφόρων μικροτραγημάτων που άνάδιναν
μιά παράξενη και γλυκιά ενούδια. *

Όταν με έβγαλε πάλι άπ' τόν κρηφώνα μου, ή νεαρή γυναίκα
ήταν ντυμένη και φανόταν έτοιμη να βγή έξω. Έγραφε άκόμη δύο
λέξεις : «Ε λ α π ό ψ ε», και έπροσέθεσε ένα όνομα, μιά ύπο-
γραφή : «Φραγίσση Άντερς». Σε λίγο έννοιωσα έξαφνα δύο δρο-
σερά χείλη ν' άκοιμούνται επί ώρα πολλή επάνω μου, με τόσο πά-
θος, ώστε, γιά μιά στιγμή, νόμισα ότι θά μ' έσαζαν. Κατόν ή

του και το παιδί του στον άριστοράτηγο Έσκούπεντο, του οποίου
ώποτε είχε σώσει τή ζωή.

Όταν έτελειώσαν όλες ή διατιπώσεις, μιά στιγμή τρομακτικής
σιωπής επέκταθησαν. Ο Μαξιμιλιανός με μιά συνθησιμένη χειρονομία
τον άναήρωσε τή μακριά γενειάδα του κ' έπειτα έδειξε στους
στρατιώτες το μέρος της καρδιάς.

Μιά τροπλή εκπροσκόρτησης άκούστηκε τότε και οι τρεις κατά-
δικαι σφαιρίστηκαν κάτω σάν κερανοβόλατοι !..

Άκούσθηός ο νεκρός του Μαξιμιλιανού μεταφέρθη στη Βιέννη,
όπου έγιναν έπίσημες τελετές κατά τόν ένταφιασμό του.

Ένωμεταξύ ή γυναίκα τού αυτοκράτορος, ή όποια βρισκόταν στη
Τεργόστη, άορισε να δείχνη σημεία παραφροσύνης! Νόμιζε ότι την
κατεώικαν Μεξικανοί γιά να την σκοτώσουν. Έπίσης άγνοούσε την
τραγωδία του συζύγου της και τόν έπείριμε με άναπονημονία.

Στις 6 Ιουλίου, ήμέρα τόν γενεθλίου του συζύγου της, ή άτυχη
αυτοκράτειρα, έφωταμώγισε και έσημαστούόισε το παλάτι της προς
την του, ενώ ο τραγικός αυτοκράτορ δέν ύπληξε πεία στη ζωή !..

Κατόν όλων αυτών, ή βασίλισσα του Βελγίου έπήγε προς συ-
νάτηρη τής τροπλής αυτοκράτειρας, και τής άνευόισσε ότι οι ά-
δελφοί της την προσκαλούσαν στις Βρυξέλλες.

— «Όχι, άποκήρισε ή τροπλή με πείσμα. Περιμένω το Μαξι-
μιλιανό, ο όποιος ύπέβαλε την παραίτησή του και έφυγε από το Με-
ξικό. Θά φράση τού λιμάνι μας ύστερ' από έξη μέρες. Άλλά κ'
άν δέν έρθη ως τότε, θά μείνω εκεί γιά να τόν περιμένω έξη ή τρία
χρόνια !..»

κνρια που μ' έγγραφε σφούγγισε τά δακρυμένα μάτια της με τό
μαντήλι της και μ' έβαλε μέσα σ' ένα τσαντάκι, όπου συνάντησα
και τό μαντήλι της, ύγρο από τά δάκρυα. Ύστερα μ' έβγαλε από
εκεί και μ' έφριξε στα βάθη ενός άσημον μαύρου κουτιού. Στο ά-
πάνω μέρος του κουτιού αΐτόν ήταν μιά φορεμά γραμασματιά, άπ'
την όποια έδλεπα να περνούν στο δρόμο οι άνθρωποι.

Έξαφνα και άλλα γραμμάτια άρχισαν να πέτουν άπάνω μου.
Ένα, δύο, τρία, πέντε, σφοός... Οίχι, κόντενα πεία να σώσω...

Πόση ώρα έμεινα εκεί ; Δέν έξέρω... Γιατί έχασα τίς αισθήσεις
μου από τό στρώμαγμα.

Όταν συνήλθα πάλι βρισκόμουν επάνω σέ μιά κονσόλα. Κόποιος
με είχε βάσει εκεί, έτσι που να χτυπά άμέσως στο μάτι... Την ώρα
έκεινη βράδυναζε πεία. Το σκοτάδι έγέμιζε δάονα την κάμαρα... Κ'
έμεινα εκεί ώρα πολλή, περιμένοντας...

Τέλος ο φάκελος, όπου ήμουν κλεισμένο, έσπαστηκε και δύο μά-
τια με διάβασαν βιαστικά, βιαστικά. Δυό γαλάζια μάτια ίστέροχα,
μιά νεαρά και τόσο άδιάφορα, που λές και σκορπούσαν πάγο επάνω
στην φλογερή μου έπιθεομιά. Ω! δέν τά είδα πολλή ώρα αυτά
τά μάτια. Γιατί ο κύριος που τά είχε, μόλις έδίδασκε τίς πρώτες
γραμμές μου, σάν να μάντεπε τή συνέχεια, μ' έπέταξε άπότοια στην
κονσόλα με μιά νευρηκή κίνηση. Τότε και τό άνάκτια που είχε βάσει
ή νεαρή κνρια άνάμεσα στα φύλλα μου έπεσε στο πάτωμα, και δέν
τό ξανάειδα πεία.

Αντός που μ' έπέταξε έτσι βάνανωα ήταν ένας κύριος άκατά
ψηφός, με άδιοτρο πρόσωπο και με ξανθά και σγυρά μαλλιά. Ήταν
πολύ κωφά ντυμένος και είχε λεπτά και άσπρα
χείρα.

Καθώς βρισκόμουν ντυοισμένο και παρατετα-
μένο επάνω στην κονσόλα, ο κνριός κύριος, ο ό-
ποιος φανόταν πώς με είχε ξεχάσει πεία, καταγι-
νότανε με τό δέσημο τής άσπης του γραβάτας...
Έγώ πάλι σκεπτόμην με θλίψη ότι ή άγλυμημένη
νεαρή γυναίκα που με είχε γράψει τό πρωί, θ' ά-
ναυστούστανε αυτή τή στιγμή με άγονία πώς με
είχε ύποδεχτεί ο κύριος στον όποιον με έστειλε.

Ω! αν μπορούσα να σβόσω ό,τι μου είχε έπι-
στευθεί, ό,τι είχε χαράξει επάνω μου, ή κνρια
αυτή.

Χορίς άλλο, έκεινη τή στιγμή, ο ξανθός κύριος
έβλεπε με τά μάτια της φαντασίας του όλη την Ι-
στορία τού έρωτός του, ξανάζοσε όλες τίς άνα-
μνήσεις του και άουγε να τού ψυθιρόνεν τά πιο
τραφερά, τά πιο θερμά λόγια. Ένοιωθε ότι τόν
λάτρευαν άκόμη, παρ' όλη του την ψυχρότητα και
την άδιαφορία. Και όμως τίποτε δέν μπορούσε να
θεωρήν την πέτρινη του φροσγομιά ! Έξακολου-
θούσε να νίνε συννοηοιμένός και τά μάτια του πα-
ρέμεναν πάντα σπληρό, θυμωμένα, στεγνά, παγε-
ρά. Τά παρόνομα, τά δάκρυα κ' οι σπαραγμοί μιας
καρδιάς κωτομένης, δέν μπορούσαν να τόν λυγί-
σουν !..

Κόβοντας βολτες στην κάμαρα, ψυθίριζε :

— Αν πάω, άόχομος κλάματα!.. Τι να κάνω άλλοστε κοντά της ;
Δέν την αγαπώ πεία ! Τι κτώμα έγώ γ' αυτό ; Έξ άλλου δέν μπο-
ρώ να πάω άπόψε... Είμαι προσκαλεσμένος στο χορό τόν Μοράν...
Έκει θά συναντήσω τήν κόρη τους, τή Ζερμάνη... Δέν θά πάω
λοιπόν στο σπίτι της... Θά τής γράφω μόνο γιά να δικαιολογηθώ...
Και τής έγγραφε...

Τί διαφορά όμως στον τρόπο με τόν όποιο έγγραφε, από τόν
τρόπο που έγγραφε ή νεαρή γυναίκα, ή όποια με είχε στείλει σ' αυ-
τόν !

Έκεινη έγγραφε γεμμένη στο γραφείο, γεμάτη από έρωτικό πυ-
ρετό, δοσιμένη δάονα στην καταραχή τόν σκέυον της ! Ένώ
αυτός, στήμένος δάόφθος μπροστά στο τραπέζι του, έγγραφε άργά,
με τήν ησυχία του, ψάχνοντας ώρα πολλή γιά να βρη τίς λέξεις που
ήθελε...

Έσοις έτσι έξη κόλλες γιά να γράφη τρεις γραμμές.

Ό! αυτά σάς τά διηγούμαι από τά βάθη ενός σπυρατιού όπου
βρισκόμαι τώρα. Ύπάρχει έδώ μέσα σποός από γραμμάτια, ξερα-
μένα λουλούδια, κωδελλίτσες και γίλια δυό άλλα μικροσάμματα !
Βοήκα έδώ και άλλα γραμμάτια, γραμμένα με τό ίδια δάκρυα, με
την ίδια ακράτητη θεομιά και με τό ίδιο τρολλά πάθος, με τό όποιο
είμαι γραμμένο κ' έγώ. Τι θά γίνουμε ; Πού θά βρεθούμε αύριο ;
Νά τί συλλογίζομαι με άνησχη, ενώ θυμωομαι το άδιοφο νευρι-
κό πρόσωπο που έσυνθε άπάνω μου σήμερα το πρωί και τά φτω-
χά μεγάλα μάτια που είχαν κωραστεί να κλάινε, και τά όποια-
ποίδς έξέρι—πόσες φορές άκόμη θά πλημμυρίσουν από δάκρυα...

Σφούγγισε τά δακρυμένα μά-
τια της με τό μαντήλι της...

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

— Κάθε ψευδα σε διάστημα ενός μόνο μηνός κωποει να γεννήση
18.000 αγνά !..